

Præsident Thomas S. Monson

Vær modig og stærk

Lad os – allesammen – have modet til at gå imod den gængse opfattelse, modet til at forsvare vore principper.

Mine elskede brødre, hvor er det dejligt igen at være sammen med jer. Jeg beder om himmelsk hjælp, når jeg nu benytter muligheden for at tale til jer.

Uden for dette Conferencecenter er mange flere tusinde forsamlet i kirkesale og i andre lokaler over det meste af verden. Et fælles bånd binder os alle sammen, for vi er blevet betroet med Guds præstedømme.

Vi er her på jorden på et bemærkelsesværdigt tidspunkt i dens historie. Der er næsten ingen grænser

for vore muligheder, og alligevel møder vi også mange udfordringer, hvor nogle af dem er unikke for vore dage.

Vi lever i en verden, hvor moralske værdier i stort omfang er kastet til side, hvor synd åbenlyst vises frem, og hvor fristelser til at forlade den lige og snævre sti omgiver os. Vi står over for vedholdende pres og snigende indflydelse, der ødelægger det, som er anstændigt og forsøger at erstatte det lærde samfunds overfladiske filosofier og skikke.

På grund af disse og andre udfordringer skal vi konstant og hele tiden træffe beslutninger, der kan afgøre vores skæbne. For at vi kan træffe de rigtige beslutninger, har vi brug for mod – modet til at sige »nej«, når vi bør, modet til at sige »ja«, når det er passende, og modet til at gøre det rigtige, fordi det er rigtigt.

Fordi tendensen i samfundet i dag hastigt går bort fra de værdier og principper, som Herren har givet os, vil vi næsten helt sikkert blive bedt om at forsvare det, vi tror på. Har vi modet til at gøre det?

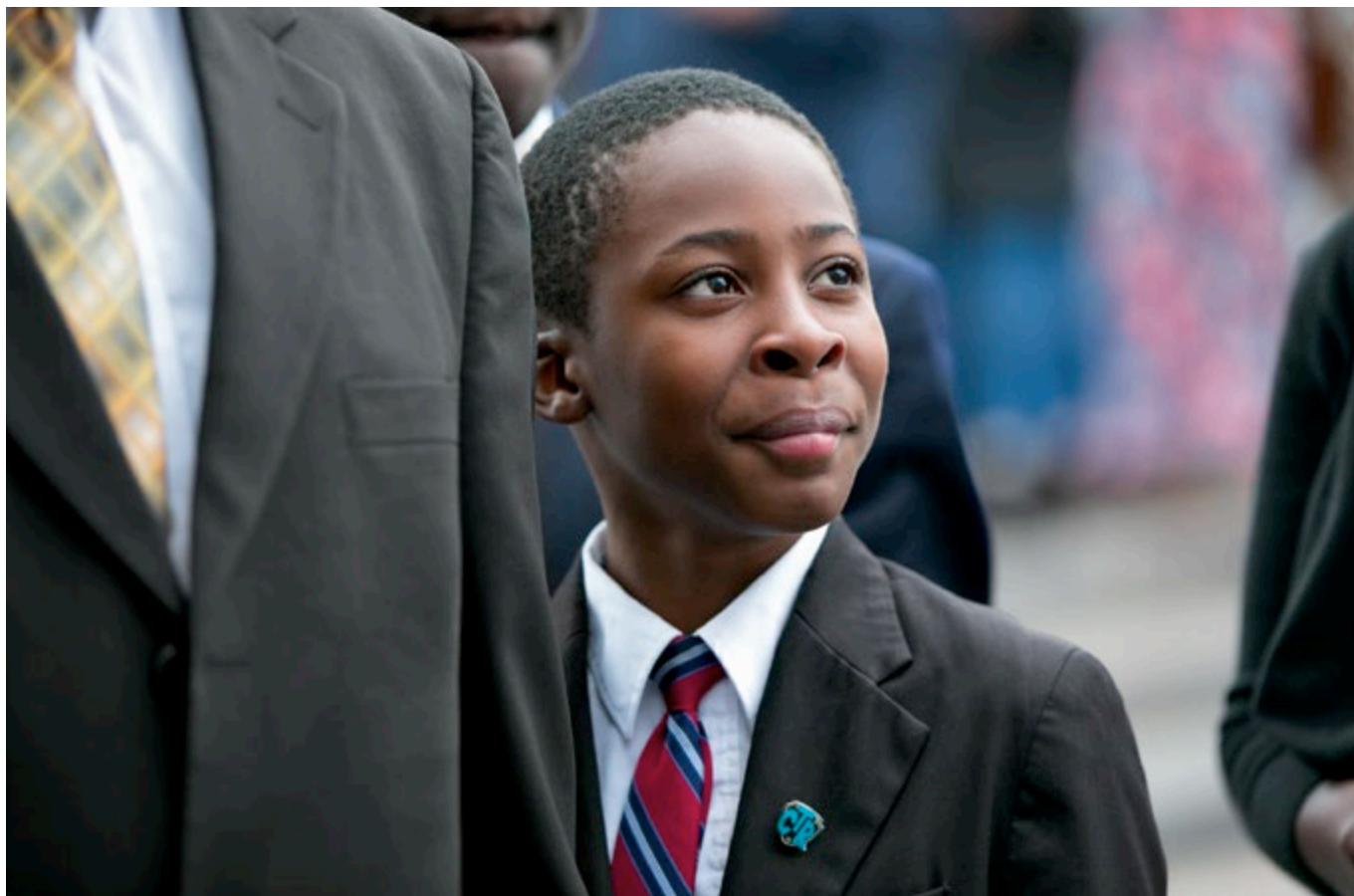
Præsident J. Reuben Clark jun., som i mange år var medlem af Det Første Præsidentskab, sagde: »Der findes [dem] med påstået tro ... som har ment, at de ved at bekræfte deres fulde tro, ville blive latterliggjort af deres ikke-troende kollegaer, og som derfor har ment, at de enten bør ændre eller bortforklare deres tro, på ødelæggende vis udvandre den eller endog lade som om, de forkaster den. Sådanne mennesker er hyklere.«¹ Ingen af os ønsker at bære sådan en titel, og alligevel erklærer vi nødt til vores tro under sådanne omstændigheder?

Hvis vi ønsker at gøre det rette, kan vi hjælpe os selv, hvis vi er på steder og deltager i aktiviteter, hvor vore tanker bliver påvirket til at gøre godt, og hvor Herrens Ånd trygt kan være.

Jeg kan huske, at jeg for noget tid siden læste et råd, en far gav sin søn, da han rejste væk for at gå i skole: »Hvis du en dag skulle befinde dig et sted, hvor du ikke burde være – så se at komme væk!« Jeg giver jer samme råd: »Hvis I en dag skulle befinde jer et sted, hvor I ikke burde være – så se at komme væk!«

Det kræves hele tiden af os, at vi udviser mod. Hver eneste dag i vores liv har vi brug for mod – ikke blot ved

afgørende begivenheder, men oftere når vi træffer beslutninger eller reagerer på omstændigheder omkring os. Den skotske digter og forfatter Robert Louis Stevenson har sagt: »Der er ikke mange vidner til hverdagens mod. Men det er ikke mindre ædelt, når der ikke slås på trommer for jer, og ingen mængde råber jeres navn.«²

Mod kommer i mange former. Den kristne forfatter Charles Swindoll skrev: »Mod er ikke begrænset til slagmarken ... eller til modigt at fange en tyv i sit hjem. Modets virkelige prøver er mere diskrete. Det er indre prøver, som at forblive trofast, når ingen ser på ... som at stå alene, når du bliver misforstået.«³ Jeg vil tilføje, at dette indre mod også omfatter at gøre det rigtige, selvom vi kan være bange, forsvare vores tro med risiko for at blive til grin og bevare den tro, selv når vi risikerer at miste venner eller social status. Den, som står fast ved det, der er rigtigt, må til tider risikere at blive misbilliget og upopulær.

Da jeg tjente i USA's flåde under anden verdenskrig, oplevede jeg mange modige handlinger, heltegerninger og mange eksempler på mod. Et af dem, jeg husker bedst, var det stilfærdige mod, som udvist af en 18-årig matros – fra et andet trosamfund – der ikke var for stolt til at bede. Af de 250 mænd i kompagniet var han den eneste, der hver aften knælede ned ved siden af sin køje, trods de andres spottende tilråb og ondskabsfulde spøgefuldheder, og med bøjet hoved bad han til Gud. Og han vaklede aldrig. Han tøvede aldrig. Han havde mod.

For ikke så længe siden hørte jeg om en person, der helt sikkert virkede til at mangle dette indre mod. En ven fortalte om et åndeligt og trosfremmende nadvermøde, som hun og hendes mand havde overværet i deres menighed. En ung mand, en præst i Det Aronske Præstedømme, rørte hele forsamlingens hjerte, da han talte om evangeliske sandheder og glæden ved at holde befalingerne.

Han bar et oprigtigt og gribende vidnesbyrd, da han stod på talerstolen og virkede ren og pæn i sin hvide skjorte og slips.

Senere den dag, da denne kvinde og hendes mand kørte ud af deres nabolag, så de den samme unge mand, der havde inspireret dem blot nogle få timer tidligere. Nu så de dog et helt andet billede, da han gik ned ad fortovet i usoineret tøj, mens han røg en cigaret. Min ven og hendes mand blev ikke blot meget skuffede og triste, men de blev også forvirrede over, hvordan han så overbevisende virkede til at være en person ved nadvermødet og så hurtigt efter virkede til at være en helt anden person.

Brødre, er I den samme person, hvor end I befinder jer, og hvad end I beskæftiger jer med – den person, som vor himmelske Fader ønsker, I skal være, og den person, som I ved, at I bør være?

I et interview, der blev udgivet i et nationalt tidsskrift, blev den berømte amerikanske basketballspiller Jabari

bestemt aften: »Vi havde ligget, som om vi sov til efter midnat, og vores øre og hjerte havde lidt meget, mens vi havde lyttet i timevis til de uanstændige vittigheder, de frygtelige eder, de forfærdelige gudsbespottelser og det sjofle sprog, som vore vagter anvendte.«

Ældste Pratt fortsatte:

»Jeg havde lyttet, indtil jeg følte en sådan afsky, og var blevet så chokeret og forfærdet og så fyldt med en ånd af retfærdig vrede, at jeg knap kunne afholde mig fra at rejse mig og irettesætte fangevogterne. Men jeg sagde ikke et ord til hverken Joseph eller nogen anden, selvom jeg lå lige ved siden af ham og vidste, at han var vågen. Pludselig rejste han sig og talte med en tordenrøst eller som en brølende løve. Han sagde følgende, så vidt jeg erindrer det:

»TI STILLE ... I Jesu Kristi navn irettesætter jeg jer og befaler jer at tie. Jeg vil ikke leve et minut mere og høre en sådan tale. Hold inde med denne tale, eller også vil enten I eller jeg dø I DETTE ØJEBLIK.«

Joseph »stod rank og med ophøjet værdighed« ifølge ældste Pratts beskrivelse. Han var lænket, uden våben og alligevel var han fattet og værdig. Han så ned på de skælvende vagter, der krøb sammen i et hjørne eller ved hans fødder. Disse tilsyneladende uforbederlige mænd bad ham om tilgivelse og forblev stille.⁹

Ikke alle modige handlinger er så spektakulære eller virker så hurtigt, og dog bringer de alle fred i sindet og kundskaben om, at man har forsvaret det rette og sandheden.

Det er umuligt at stå op, hvis man planter sine rødder i det skiftende sand hos andres meninger og billigelse. Vi har brug for Daniels, Abinadis, Moronis eller Joseph Smiths mod for at holde os stærke og holde

Parker, som er medlem af Kirken, bedt om at give det bedste råd, som han havde fået af sin far. Jabari svarede: »[Min far] sagde: Vær blot den samme person, du er privat, som du er offentligt.«⁴ Et vigtigt råd, kære brødre, til os alle.

Vore skrifter er fyldt med eksempler på den slags mod, som vi alle har brug for i dag. Profeten Daniel udviste stort mod ved at stå op for det, han vidste var rigtigt, og ved at udvise modet til at bede, selvom han blev truet med døden, hvis han gjorde det.⁵

Det mod, der karakteriserede Abinadis liv, sås i hans villighed til hellere at give sit liv end at fornægte sandheden.⁶

Hvem kan undgå at føle sig

inspireret af Helamans 2.000 unge sønner, der viste behovet for at have tilstrækkeligt mod til at følge deres forældres formaninger – mod til at være kyske og rene?⁷

Måske er den smukkeste af disse beretninger fra skriften eksemplet med Moroni, der havde mod til at holde ud til enden i retfærdighed.⁸

I løbet af sit liv udviste profeten Joseph Smith utallige eksempler på mod. Et af de mest dramatiske eksempler skete, da han og andre brødre blev lænket sammen – forestil jer at være lænket sammen – og indespærret i en ufærdig hytte ved siden af retsbygningen i Richmond i Missouri. Parley P. Pratt, der var blandt de tilfangetagne, skrev om en

fast ved det, som vi ved er rigtigt. De havde modet til at gøre det, der ikke var nemt, men som var det rette.

Vi støder alle på frygt, udsættes for latterliggørelse og møder modstand. Lad os – allesammen – have modet til at gå imod den gængse opfattelse, modet til at forsvare vore principper. Det er mod og ikke kompromis, der nyder Guds billigelse. Mod bliver en levende og indbydende dyd, når den ikke alene tolkes som villighed til tappert at gå i døden, men også som viljen til at leve anstændigt. Når vi går frem og bestræber os på at leve, som vi bør, modtager vi helt sikkert hjælp fra

Herren og kan finde trøst i hans ord. Jeg elsker hans løfte, der står i Josva:

»Jeg lader dig ikke i stikken og svigter dig ikke ...

Nær ikke rædsel, og lad dig ikke skræmme, for Herren din Gud er med dig overalt, hvor du går.«¹⁰

Mine elskede brødre, må vi med vores tros mod sammen med apostlen Paulus erklære: »Jeg skammer mig ikke ved evangeliet.«¹¹ Og må vi med samme mod følge Paulus' råd: »Vær et forbillede for de troende i tale, i adfærd, i kærlighed, i troskab, i renhed.«¹²

Katastrofale konflikter kommer og går, men krigen om menneskenes

sjæle fortsætter uden ophør. Herrens ord lyder som en fanfare til jer, til mig og til præstedømmebærere overalt: »Lad nu derfor hver mand lære sin pligt og at handle med al flid i det embede, hvortil han er blevet udpeget.«¹³ Så vil vi være, som apostlen Peter erklærede, »et kongeligt præsteskab«,¹⁴ der er forenet i formål og begavet med kraft fra det høje.¹⁵

Må vi alle gå herfra i aften med beslutsomhed og modet til sammen med Job at sige: »Så længe jeg har livs- ånde i mig ... [står] jeg ... fast på min ret.«¹⁶ At det må være således er min ydmyge bøn i vor Herres, Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se J. Reuben Clark jun., *Den fastlagte kurs for Kirken i uddannelse*, rev. ud. 1998, s. 7.
2. Robert Louis Stevenson, i Hal Urban, *Choices That Change Lives*, 2006, s. 122.
3. Charles Swindoll, i Urban, *Choices That Change Lives*, s. 122.
4. Jabari Parker, i »10 Questions«, *Time*, 17. mar. 2014, s. 76.
5. Se Dan 6.
6. Se Mosi 11:20, 17:20.
7. Se Alma 53:20–21; 56.
8. Se Moro 1–10.
9. Se *Autobiography of Parley P. Pratt*, red. Parley P. Pratt jun., 1938, s. 210–211.
10. Jos 1:5, 9.
11. Rom 1:16.
12. 1 Tim 4:12.
13. L&P 107:99.
14. 1 Pet 2:9.
15. Se L&P 105:11.
16. Job 27:3.

